

Ο Μέντζελ ήτο είς έκ τῶν γνωστοτέρων τύπων τῆς ζωῆς τοῦ Βερολίνου. Διότι, είτε διὰ τὸ ίδιότροπον τῆς ἀμφιεψέως του, είτε διὰ τὸ ίδιαιτερὸν του τάλαντον, ήτο γνωστότατος εἰς κάθε διεθνήτην. Φαγτασθῆτε παιδίον περιβεβλημένον τὸ ἐπανωφόριον τοῦ πρεσβυτέρου του ἀδελφοῦ, φέρον τὸ λευκὸν μποᾶ τῆς ἀδελφῆς του, τὰ ὄμματογύαλια τοῦ πατρὸς του, ἐνα καπέλλῳ ἵταλικὸν κονιορτοβροιθὲς καὶ ἔχετε τὴν σιλουέτταν τοῦ Μέντζελ διασχίζοντος ὅδους καθ' οἰανδήποτε ὥραν, ἡμέραν καὶ νύκτα. Πάντοτε ἐφύινετο κατεχόμενος ὑπὸ ἴσχυροῦ ἐρεθίσμοῦ ἔνεκα τῆς περιεργίας ἡς καθίστατο ἀντικείμενον διὰ τὸ μικρὸν τοῦ αναστήματος καὶ τὸ κωμικὸν τῆς ἐνδυμασίας του.

Ἐν τούτοις δὲν τὸν ἐνέπιεζον· ἡ μειδιώσα περιέργεια ἐδεικνύετο συμπαθητικὴ πρὸς αὐτὸν καὶ οὐδέποτε σφύριγμα ἡ φράσις εἰρωνικὴ τὸν ἔθιζεν. Ἀπεναντίας εἰς ἐπικίνδυνα μέρη τῷ προσέφερον πολλάκις χεῖρα ἀφωγὸν πέδος βοήθειαν καὶ ἀπεκρίνετο πάντοτε «Ἄφετέ με ἡσυχον, θὰ διαβῶ μόνος». Κάποιος ἡμέραν τινὰ ἔκαυγήθη δι' εύφυους ἐπιστολῆς πρὸς τὰς εφημερίδας δι: εἶχε σώση την ζωὴν τοῦ Μέντζελ ἀποσπάσας αὐτὸν ἐν τῶν τροχῶν τοῦ τραμ καὶ ὀδηγήσας εἰς πεζοδρόμιον, διότι καίτοι ἡτο νάνος ἀμφέβαλλεν, ὡς ἔγραφεν δ σωτῆρ, ἀλλ' θὰ ἡδύνατο νὰ διέληθῃ ἀδιανθῆς ὑπὸ τοὺς τροχούς.

Ο Μέντζελ ἔγινε ἔξω φρενῶν καὶ ἐπὶ μῆνας ὀλοκλήρους ἔζετόζευε βέλη εἰρωνίας κατὰ τοῦ σωτῆρός του.

*
“Το ἀγροῖκος πρὸς ὄλους, ἀνεξαρτήτως γένους καὶ βαθμοῦ. Ο Φρειδερίκος δ Γ”, πρήγκηψ τότε αὐτοκρατορικός, ἔκαμε ημέραν τινὰ εἰς τὴν αὐλὴν ἀστείότητα εἰς τὸν Μέντζελ, ἵνα ἀποδεῖξῃ τὴν μυϊκὴν του δύναμιν. Ἀνήγειρε τούτεστιν τὴν πολυθρόναν, ἐφ' ἡς ἐκάθητο ὁ Μέντζελ καὶ τὴν ἐστροβίλισε δις ἄνω τῆς κεφαλῆς του. Ο Μέντζελ αἰωρούμενος εἰς τὰ ὕψη ἔβρυχατο κυριολεκτικῶς, λέγων «Τυφλότατε, σᾶς ἀπαγορεύω τὰ τοιαῦτα». Ενοσεῖ καθεὶς τοὺς γέλωτας τῶν παρισταμένων, βλεπόντων εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν τοῦ Γιούλιερ τῆς Λιλλιπάντης, τὸν λυσσῶντα ἐκ θυμοῦ Μέντζελ.

*
Ο Μέντζελ δὲν εἶχε μὲν τὸ πνεῦμα τοῦ Λεονάρδο, ἀλλ' ἡδύνατο ὡς αὐτός, νὰ ζωγραφίζῃ ἀδιαφόρως δι' ἔκατέρας τῶν χειρῶν του. Εἶχε μαλιστα προτίμησιν τινὰ πρὸς τὴν αριστεράν του χεῖρα, ἢν ἐκάλει «εὔνοομένην» του.

«Δι' αὐτῆς ἔλεγε, παιδίον ἀκόμη ἐσχεδίαζον μὲ τὴν κιμωλίαν ἀνθρωπίσκους ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. “Οταν, δεκαεννατής, ἥρχιστο νὰ ζωγραφίζω, τὸν πρωτὸν μου πίνακα ἔγραψα διὰ τῆς δεξιᾶς, τὸ δόπιον ποσὸν μὲ ἔκουσάρεσν” δεύτερος ὀλιγάτερον, ἔπειτα ἐσυνείθισα. “Έκαμψα διὰ τῆς δεξιᾶς ὅλας μου τὰς ἑλαιογραφίας καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς τὰ σχέδιά μου, τὰς ἑυλογραφίας, τὰς ἀκουστηράλας».

Απὸ μακρῶν ἐτῶν, δ Μέντζελ δήρχετο τὸ θέρος εἰς Κίσσιγκεν, διόπου ἔκαμψε λουτρά περατουμένης τῆς θεραπείας, ἔμενεν ἐκεῖ ἐλκυόμενος ἐκ τῶν θελγήτρων τῶν τοπίων. Τὸν συνήιτων πάντοτε μὲ ὄμοιούλαν ἀνὰ χεῖρας καὶ χειμερινὸν ἐπανωφόριον ἐπ' ὄμοιον, οἵος δήποτε ἡτο δικαιός. Δέν ἡτο προσηνής. Ήμέραν τινὰ κάποιος ἥθωποιός διεσταυρώθη μετ' αὐτοῦ πρὸς τῆς προθήκης βιβλιοπωλεῖου τινος καὶ τοῦ ἐπάτησεν ἐξ ἀπροσέξιας τὸ ὑπόδημα.

«Γνωρίζετε ἐν τούτοις ἀρκετὰ τὴν πόλιν, ἔβρυχήθη μανιώδης δ Μέντζελ, ώστε νὰ μη ἔχετε ἀνάγκην νὰ

κάμνετε περίπατον ἐπὶ τῶν ποδῶν μου». Αγαμος καὶ μισογύνης ἀπέφευγε τὴν μετὰ τῶν γυναικῶν συνανταστροφήν. «Δεν ὑποφέρονται, ἔλεγεν, εἰκῇ μετὰ τεσταράκοντα ἔτη. Δύναται τις τότε ἐνίστε νὰ μὴν εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ ταῖς κάμην κόστε». Διὰ τοῦτο μετὰ στενοχωρίας ἔζωγράφες γυναικεία πορτραΐτα. Τὰ μοδέλα ἄλλως τε δὲν ηγάριστοῦντο περισσότερον αὐτοῦ, διότι πάντοτε εἰς τὴν εἰκόνα παρενέβαλλε γραμμήν τινα σατυρικήν.

*
“Οταν ἔζωγράφικεν εἰς τὸν πίνακα τῆς «Στέψεως» τὸ πρόσωπον τῆς Βασιλίσσης Αὐγούστας, αὐτὴ δὲν εὗρε ἐσυτὴν κολακευομένην τοῦ τοῦ εἴπεν, καὶ ἔζήτησε παραλλαγάς. Αὐτὸς τότε διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν Βασιλίσσαν περιορίσθη εἰς τὸ νὰ κρύψῃ εἰς δεύτερον πίνακα, τὸν τῆς «ἀναγκωρήσεως διὰ τὸν πόλεμον», τὸ ημισυ τῆς μορφῆς τῆς διὰ μάκτρου.

*
Μίαν φορὰν ἐπειριπάτει εἰς τὸν ζωολογικὸν κῆπον, ἀδιάφορος πρὸς τὰς γυναικας καὶ πρὸς δλον τὸν κόσμον.

Ο διευθυντὴς τοῦ κήπου, δ ὅποιος τὸν ἐγγώριεν, τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ λέγει ὅτι τὸ ωραῖον φύλον ἔχει πολλὰς ἀπαίτησεις καὶ χρειάζεται λίγη εὐγένεια πρὸς τὰς γυναικας.

—Δὲν ἔχει τίποτε ἀπὸ αὐτά, ἀπαντᾷ δ Μέντζελ ἀποτόμως.

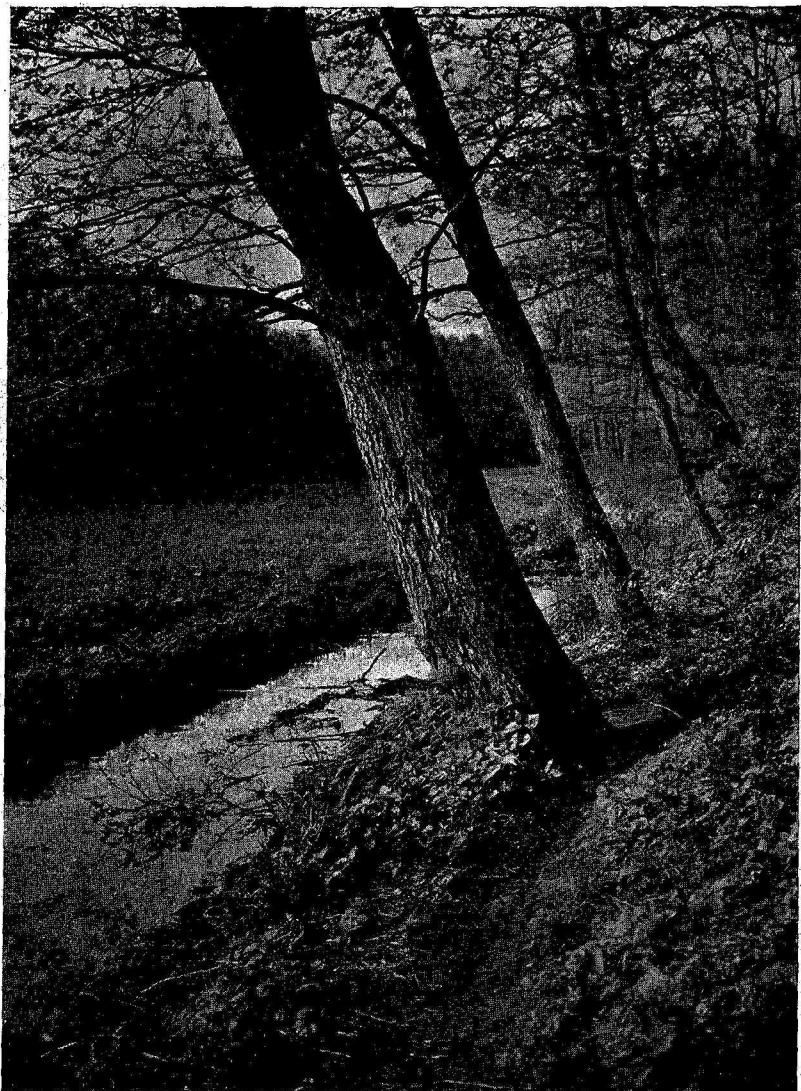
Μετ' ὀλίγον ἔτυχε νὰ περιπατῇ μετὰ τοῦ ἰδίου διευθυντο τοῦ κήπου, πλησίον τοῦ μέρους ὅπου ἔκολυμβούσσεν οἱ κροκοδειλοί.

Αἱρετικοί στρέφει δ Μέντζελ καὶ λέγει εἰς τὸν διευθυντήν.

—Δὲν μοῦ λέει, κυττάζεις τοὺς θηλυκούς κροκοδείλους μὲ ὄλλον τρόπον ἀπὸ τοὺς ἀρσενικούς;

*
Εἰς δυστυχῆς ἀπηθύνθη δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τὸν Μέντζελ ζητῶν ἐλεημοσύνην, ἔκαμψε δὲ ἐπικήλησιν πρὸς τὴν «γνωστὴν φιλανθρωπίαν» τοῦ μεγάλου ζωγράφου. Ο Μέντζελ τοῦ ἀπέστειλε τὴν ἔξης δριμυτάτην ἀπάντησιν:

«Απατᾶσθε εἰς τὰς βλέψεις σας. Πρὸ πολλοῦ ἥδη ἐλημονήσατε τὴν «γνωστὴν φιλανθρωπίαν μου». Λαμβάνω ἀκαταπαύστως γράμματα ἐκ 3 4 σελίδων δι' ὧν ἐπικαλοῦνται τὴν ἐλεημοσύνην μου καὶ αὐτὸ μ' ἐμποδίζει διλοχλήσους ἡμέρας ἀπὸ τοῦ νὰ ἐργασθῶ. Συνή-

ΤΟ ΔΑΣΟΣ

(Άδιστονια Α. Λαζαρού)

Θισα ἡδη νὰ γνωρίζω πολλοὺς τιμίους συζύγους, οἱ ἑποῖοι πρὸ καιροῦ πλέον ἔχουν βάλῃ τὴν βέραν τῶν ἐνέγκριν.

Αδόλφος φὸν Μέντζελ.

*

Ημέραν τινὰ ἔχρουσαν εἰς τὸ ἔργαστήριόν του. Μουρουσίζων, ἡμιῆγετέ τὴν θύραν. Ἡσαν δύο γυναικεῖς, μήτηρ καὶ κόρη, ἡ τελευταία ἐκτάκτου καλλονῆς ἐπιθυμοῦσα νὰ καμητὴν προσωπογραφίαν της εἰς τὸν Μέντζελ.

Ἐξηγήθησαν εὐγενῶς, ζσα ἔζητει διδάσκαλος θὰ τὰ ἐλάχισταν, ἀρκεῖ νὰ είχαν τὸ πορτραΐτο ζωγραφισμένο ἀπὸ αὐτόν. Ἀλλ' ὁ Μέντζελ, ἐνῷ ὅλοι ζωγράφοι πληρώνουν διὰ νὰ ἔχουν τοιαῦτα μοδέλα, τοὺς ἔκλεισε κατάμουτρα τὴν θύραν λέγων:

—Δὲν ἐνόχλουν τὸν Μέντζελ γιὰ τέτοιας μικροδουλιαῖς.

Όμοιώς ἐφέθη καὶ πρὸς τὴν γνωστὴν ἀοιδὸν Ἐρνεστίνην Βέγγερ, ἡ ὅποια ἀνῆλθε ἔνα πρωὶ ἀναριθμήτους κλίμακας, διότι ὁ Μέντζελ κατοικοῦσε πολὺ ὑψηλά, ἵνα τὸν παρακαλέσῃ νὰ τὴν ζωγραφίσῃ.

—Μὴ μοῦ χαλᾶς τὴν ἡσυχία, δὲν ζωγραφίζω γιὰ ρεκλάμα.

Τῆς εἶπε καὶ ἔκλεισε παταγωδῶς τὴν θύραν.

YYYYYYYYYYYYYY

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἀπέναντι ἐνὸς Ὁρφέως, δότις ἀτεξήσης τὴν γυναῖκα αὐτοῦ εἰς τὸν "Αδην, πόδοι φεῦ! ὑπάρχοντι χῆροι, οὔτινες οὐδὲ εἰς τὸν Παράδεισον θὰ μετέβαντον, ἀν ἐφρόντων διτι θὰ εնδικοῦν ἐκεὶ τὴν σύζυγόν των.

Πετι Σέν

Πᾶσα μεγάλη ὁραιότης ἔχει ἐν ἑαυτῇ ἥθικόν τι στοιχεῖον.

Εμερσον

Περισσότερον καταστρέφει τὴν γυναῖκα ἡ κολακεῖα τοῦ ἀνθρώπου ἢ δ ἔρως του.

Λεβῆ

Ἡ διαφθορὰ τῆς γλώσσης εἰνε συγγενῆς νόσος τῆς διαφθορᾶς τῶν ἥθων.

Κοραῆς

Σοφία ἄνευ ἀγαθότητος χαρακτήρος, ἀντιπροσωπεύει μόνον τὴν ζωφερὰν ἀρχὴν τοῦ κακοῦ.

Τρύντα

